

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. IV. Quantum à Fidei Catholica puritate & sanctitate differa[n]t
Mahometis dogmata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

SECTIO QUARTA.

Quantum à Fidei Catholica puritate & sanctitate distent Mahometis dogmata.

I. **I**UDAEORUM ergo nugis & fabulis relictis, ad fordidam & lutulentam Mahometanorum sectam, porcisque aptiorem quam hominibus, sermonem transferamus, eamque quantum fas est, & fieri honeste potest, obiter hic ob oculos ponamus, tot enim in Alcorano illo, quem librum Scripturæ loco Fideique suæ regulæ habent, turpia ac fœda continentur, omnique honestati contraria, ut nemo ea cogitare sine rubore, nedum referre possit. Nec mirum; cum enim Mahometes ipse, libri hujus, dogmatumque in eo contentorum auctor, profligatæ planè vitæ, perditissimisque moribus fuerit, & ad omnem libidinem projectus; talis inquam cum esset, alios suo ingenio fingere voluit, sibi que reddere quàm simillimos, efficeretque ut hominem exuentes in brutorum mores fœdè que transirent. Sed doctrinam ejus & dogmata tantisper inspiciamus.

II. Inprimis itaque disciplinam omnem, vivendique rationem, quam in Alcorano tradit, in obfcenitate, turpitudine, spurcitiæ, carnisque voluptatibus fundat. Suis proinde sectatoribus non fornicationes tantum, illegitimisque hujuscemodi concubitus concedit, sed, quod horrendum dictum est, peccatum etiam nefandum seu sodomiam liberè permittit. Imo summam hominis felicitatem, finemque ultimum in hujuscemodi voluptatibus, corporisque deliciis constituit, nec aliam suis, etiam post hanc vitam beatitudinem promittit, eamque *Optimam Dei remunerationem* appellat: quod quid aliud est quàm hominum mentibus faces ad libidinem supponere, eosque ad omnem turpitudinem incitare & incendere, incredibilemque morum corruptelam in Republicam inducere. Ut enim ad vitium non prona tantum est sed præcepta via, quæ hac in parte ab illis expectari moderatio potest, quibus ab ipso legislatore porta ad luxuriam aperitur, stimuli que insuper ad summam in hoc genere nequitiam admoventur, quis inquam miretur si in omni se turpitudinum cœno porcorum instar volent. Quia de causâ Avicenna, etsi Mahometis dogmatibus ac præceptis à puero imbutus, in illâ sectâ annis aliquot permansisset, eam tamen postea, solo naturalis luminis ductu reliquit, quod scilicet indignum ipsique etiam rationi contrarium ei videretur, hominis felicitatem in re tam vili ac fœdâ constituit.

III. Nec Mahometi suæ etiam desunt fabulæ, quas in Alcorano scriptas reliquit. Docet itaque Solem & Lunam in luce ac splendore pares olim fuisse; dum autem, inquit, Angelus Gabriel festinantius cœlum peteret, alas casu Lunæ affricuit, sicque lucem ejus magnâ ex parte extinxit, indeque ortam ait diei noctisque differentiam. Solem insuper singulis noctibus lavare se asserit, atque ita puriorem pulchriorémque die insequente se mundo resurgendo ostendere. Cœlum ait ex fumo factum esse, fumum verò hunc ex vapore maris esse confectum, mare autem ex monte Kaff dicto profuere affirmat, montem denique istum in Angeli manu situm esse docet, am-

Fabulæ à Judæorum religione infectæ, fœda Mahometanorum secta inspicienda.

Fornicationem suam, imò peccatum nefandum permittit Mahometis.

Ad vitium non prona tantum est, sed præcepta via.

Cur Mahometis sectam reliquerit Avicenna.

Varia Mahometis fabula in Alcorano contenta.

plumque adeo esse ac spatiosum, ut totam terram immenso quodam ambitu circundet; tantam demum huic monti altitudinem attribuit, ut cœlum suo vortice sustentet. Angelos, ipsumque etiam Deum pro Mahomete orare asserit.

Nihil verò in hoc genere absurdius, quàm fabulosum illud iter, quod se equo illi suo, quem *Alborac* vocat, insidentem suscipisse asserit, in quo tot ridicula ac ficta, omnemque Fidem excedentia recenset, ut mirum sit quemquam, nisi perfrictæ planè frontis, & cui nulla est existimationis cura, ea voluisse referre. Quis ergo hanc procedendi viam, tot fordibus, signentis, & mendaciis scatentem, ab ullo rationis compote amplectendam existimaverit? quis si cum Fidei nostræ puritate, excellentiâ, majestate eam contulerit, religionis nomen dixerit promereri? Nihil tamen his Mahometis præceptionibus ac placitis meliora, imo multo fortassis pejora sunt dogmata hæreticorum, ut jam ostendam.

IV. *Fabulosum & ridiculum iter Mahometi.*

SECTIO QUINTA.

Longè à puritate & sanctitate abest doctrina hæreticorum: ubi etiam de sanctitate vitæ.

QUI quis itaque heterodoxorum doctrinam præceptaque ad Fidem & mores spectantia animo revolverit, eos ne latum quidem unguem Mahometanis hac in parte vel Judæis cedere animadvertot. Aliis autem brevitatibus causâ ommissis, oculos in nostris tantum temporis hæresim conjiciam; quæ nihilominus hujuscemodi monstrorum, pravorum scilicet dogmatum, ad morum corruptelam vivendique libertatem & licentiam homines inducentium adeo est fecunda, utin eam, omnium ferè sæculorum colluvies, reliquarumque hæresum sordes velut in sentinam confluisse videantur.

Inprimis ergò quid tam absurdum, tam stolidum, tam ab omni penitus ratione alienum, quàm nobis non inesse liberum arbitrium, sed homines pecudum ritu agi, & internâ quadam vi ac naturæ pondere ad quidlibet rapi; quod aliud nihil est quàm in scelerum omnium voraginem mortales demergere, efficeretque ut nulli unquam, vel demonis suggestioni, vel naturæ depravatae appetitioni cupiditatique resistere conentur, cum ex hoc hæreticorum principio persuasum habeant, id se præstare non posse, sed ferrea quadam necessitate ad consensum pertrahendos. Huic affine est quod aiunt, divina scilicet præcepta esse observatu impossibilia. Docent insuper bona opera ad salutis, æternæque beatitudinis adeptionem nihil conducere, imo obesse potius, viamque ad cœlum præcludere, à quibus proinde sedulo aiunt cavendum. Solam Fidem asserunt ad salutem consequendam sufficere, quam quisquis servat, quantuscumque se sceleribus ac flagitiis contaminet, cœlum absque omni dubitatione consequetur. Peccata omnia affirmant esse paria, ita ut æquale delictum admittat qui verbum aliquod otiosum profert, ac qui hominem occidit, imo qui vanus sanguine etiam paterno per summum scelus imbuat. Quo sceleratior es (inquit Lutherus, qui ubique pingue quiddam & peregrinum sonat) eo Deo vicinior. Præterea, optimus orationem Domini-

I. *Hæreticorum dogmata quantum à puritate doctrinæ Catholice discrepant.*

II. *Absurda quaedam recensentur hæreticorum placita.*

In bona opera astricti evadunt sectarii.

Novus orationum Dominicorum recitandi modus.